

Părtășia frățească

Părtășia frățească

„... pentru ca voi să aveți părtășie cu noi” (1 Ioan 1.3).

În Geneza, părtășia se realiza individual și se arăta într-o oarecare măsură și în sânul familiei. În Exod 12, avem un nou început care duce la părtășia poporului lui Dumnezeu. Această părtășie era bazată pe răscumpărare. Mielul fript se mânca în case, la adăpostul sângelui aflat pe partea exterioară a ușii. Mai târziu constatăm că această părtășie se putea realiza și departe de locul sfânt (Ezechiel 11.16). Cuvântul a trebuit să devină trup, iar Jertfa ispășitoare să suporte trei ore de întuneric, părăsită de Dumnezeu. Scopul a fost învierea, când Isus le-a transmis fraților Săi mesajul minunat: „Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru” (Ioan 20.17). Aceasta a fost de fapt întemeierea familiei lui Dumnezeu. În contemplarea persoanei lui Hristos, ea realizează părtășia cu Tatăl și cu Fiul și între frați, într-o bucurie deplină (1 Ioan 1.4).

Părtășia cu Dumnezeu am putea-o numi „pe verticală”, în timp ce părtășia frățească „pe orizontală”. Subliniind valoarea acestei părtășii frățești, Ecclesiastul spunea: „Mai bine doi decât unul... și funia împletită în trei nu se rupe ușor” (Ecclesiastul 4.9, 12). Dar părtășia în Domnul este mult mai profundă decât simpla prietenie; ea decurge din fundamentul neclintit, pe care stă credinciosul:

1. Partea noastră comună (Efeseni 4.4-6)

Unitatea Duhului, pe care suntem chemați să ne străduim s-o păstrăm în legătura păcii, are pentru răscumpărați un triplu aspect. Ea se referă la Duhul, la Domnul și la Tatăl.

Toți răscumpărații au același Tată și fac parte din familia lui Dumnezeu: „Tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să fie copii ai lui Dumnezeu, care au fost născuți nu din sânge, nici din voia firii lor, nici din voia vreunui om, ci din Dumnezeu” (Ioan 1.12, 13). Prin nașterea din nou, noi intrăm în această familie a lui Dumnezeu, devenim copiii Săi, frați unii cu alții. Avem dreptul să spunem: „Ava, Tată”, pentru că am primit Duhul de înfiere (Romani 8.15). „Paternitatea universală a lui Dumnezeu”, așa cum vor unii să o facă să decurgă din Efeseni 4.6, numind pe toți oamenii „copii ai lui Dumnezeu” – expresie care epistolele o rezervă numai răscumpăraților (a se vedea Romani 8.14, 16, 17; 1 Ioan 3.1,2,10) – nu corespunde revelației așa cum ne-a dat-o Dumnezeu și poate duce ușor la periculoasa doctrină a universalismului, conform căreia toți oamenii, credincioși sau nu, ar fi mântuiți.

Însă „credința” este ansamblul adevărilor descoperite, cu care se hrănește credința personală aflată în strânsă legătură cu Domnul Isus, cu lucrarea Sa ispășitoare, cu moartea și cu învierea Sa. Semnul ei este botezul. Nu poți avea părtășie cu cineva care nu acceptă lucrarea răscumpărătoare a lui Hristos pe cruce.

Toată viața creștinului se desfășoară „în Domnul”: relațiile copii-părinți (Efeseni 6.1; Coloseni 3.20), căsnicia (1 Corinteni 7.39), precum și relațiile între frați și surori în adunare (Romani 16.2). Și orice slujbă trebuie să se facă „în Domnul” (Coloseni 4.7, 17). În toate lucrurile, El este Stăpânul; în privința relațiilor sociale, în Efeseni 6.9 este numit atât „Stăpânul lor” (adică al sclavilor), cât și „al vostru” (adică al stăpânilor). Acest lucru are o valabilitate mai mare în cadrul creștin și în Adunare, unde trebuie să-L recunoaștem ca același Domn al tuturor, ca Domnul meu și al tău, cu responsabilitatea fie personală, fie colectivă, care decurge din aceasta. Vom îndrăzni să spunem ca Lot: „Nu, Doamne...” (Geneza 19.18) sau ca Petru: „Nicidecum, Doamne...” (Faptele Apostolilor 10.14)?

Duhul îi unește pe toți credincioșii într-un singur trup (1 Corinteni 12.13), care cuprinde diferite mădulare – diversitate în unitate - și un Cap glorificat în cer. Trupul lui Hristos nu este o organizație, ci un organism cu toată varietatea vieții. Duhul face ca nădejdea credincioșilor să fie vie: „Duhul și Mireasa zic: Vino!” (Apocalipsa 22.17). Această unitate nu trebuie creată, produsă; ea există, fie că o realizăm sau nu în practică, ea este divină și important este să o păstrăm. Totuși nu am ajuns toți la „unitatea credinței și a cunoștinței” (Efeseni 4.13). De aceea scopul slujirii și al darurilor pe care le-a dat Domnul pentru zidirea trupului lui Hristos este de a ne aduce la aceasta. Familia lui Dumnezeu se compune din copilași, tineri și părinți.

În privința alergării creștine, avem uneori „un alt gând”, dar aceasta nu ne va împiedica să mergem împreună pe aceeași cale, așteptând ca Dumnezeu să ne descopere gândul Său (Filipeni 3.15). Va fi totdeauna nevoie să facem progrese, deoarece „cunoaștem în parte” (1 Corinteni 13.9). Cu totul altceva sunt erorile privind Persoana și lucrarea lui Hristos și adevărurile fundamentale ale creștinismului, mai ales când o asemenea doctrină este învățată public de către cineva care „o ia înainte” (2 Ioan 9-10). În acest caz, Cuvântul este categoric: trebuie să te desparți, să nu primești, să respingi.

2. Aceleași gânduri, afecțiuni, scopuri (Filipeni 2.2; 3.16)

Cum să ne bucurăm împreună de partea noastră comună? Această părtășie frățească, întemeiată pe aceeași viață, același Tată, același Domn, același Duh își are expresia atât în relațiile particulare, cât și în adunare. Ea nu este bazată pe acordul acelorași idei sau pe o convingere unitară; pentru că suntem una în Hristos, avem părtășie unii cu alții. În supunerea la învățătura Duhului, prin Cuvânt, apare încetul cu încetul aceeași gândire.

Părtășia cu Dumnezeu implică faptul ca noi să păzim poruncile Sale (1 Ioan 2.3); părtășia cu Hristos se arată în aceea că umblăm cum a umblat El (versetul 6); părtășia cu frații noștri în lumină se manifestă prin dragoste, având împreună același scop: proslăvirea lui Dumnezeu și slujirea Domnului în același gând (Filipeni 2.2; 3.16).

a) Relațiile individuale

Prietenia în Domnul este o experiență minunată. Ea nu se mărginește la faptul că unul dă și celălalt primește, unul învață și celălalt ascultă, ci amândoi dau și primesc, amândoi discută, vorbesc unul cu altul despre lucrurile pe care Domnul le-a făcut scumpe inimii lor. Ei se roagă în doi sau mai mulți împreună, ca Daniel și prietenii săi, se încurajează unul pe altul, ca David și Ionatan, se zidesc unul pe altul, așa cum ne învață 1 Tesaloniceni 5.11, studiază Cuvântul împreună...

După cum fierul ascute fierul, tot așa un om înviează fața prietenului său (Proverbe 27.17). Încurajarea și stimularea reciprocă se realizează între cei care Îl iubesc pe Domnul. Credințioșii se arată de asemenea în faptul că „prietenul iubește oricând” (Proverbe 17.17); chiar și rănilor pe care le face „dovedesc credințioșie” (Proverbe 27.6). Bunătatea unui prieten este sfatul care vine din inimă (versetul 9).

Astfel de prieteni împărtășesc ceea ce le-a dat Domnul, privesc împreună spre aceeași țintă, merg împreună la locul de rugăciune, ca Petru și Ioan în Faptele Apostolilor 3.1. Ucenicii, cercetați de preoți „se duc la ai lor”, împărtășesc cu ei temerile lor, se roagă toți împreună (Faptele Apostolilor 4.23-24).

„Întăriți-vă, deci, mâinile obosite și genunchii slăbiți”, ni se spune în Evrei 12.12. În turma Domnului sunt oi bolnave, obosite, altele s-au rătăcit. Numai îndemnul nu le-ar putea aduce înapoi, de aceea: „Croiți cărări drepte pentru picioarele voastre, pentru ca cel care șchiopătează să nu se abată din cale, ci mai degrabă să fie vindecat” (Evrei 12.13). Prietenii sunt exemple de atașament față de Domnul, care, în exercitarea părtășiei frățesti, vin în ajutorul altora. Ei nu părăsesc strângerea laolaltă, „cum au unii obicei” (locurile goale nu au promovat niciodată părtășia), ci se îndeamnă unul pe altul la dragoste și la fapte bune (Evrei 10.25).

Această părtășie frățească întâlnește multe obstacole pe care dușmanul e gata să le pună în cale.

„Dacă umblăm în lumină... avem părtășie unii cu alții” (1 Ioan 1.7); deci dacă nu umblăm în lumină, realizarea practică a părtășiei este întreruptă. Ne-am mâniat pe fratele (Matei 5.22), suntem geloși pe el, l-am vorbit de rău chiar dacă nu l-am insultat, și astfel a apărut o despărțitură. În 1 Petru 2, unde suntem îndemnați să aducem jertfe duhovnicești, plăcute lui Dumnezeu, se prezintă condiția prealabilă pentru aceasta: lepădarea oricărei vorbiri de rău (defăimare).

Dacă a apărut între frați o distanțare, vom lăsa lucrurile în starea aceasta? Mai întâi, dacă unul se crede lezat, să nu insiste asupra drepturilor sale, nici să nu-l imite pe robul căruia stăpânul i-a iertat o datorie de sute de talanți și care l-a strâns de gât pe fratele său care îi datora o sută de dinari, fără să aibă „milă de cel care este rob ca și el” (Matei 18.28, 33). Dacă o cere într-adevăr cazul, atunci noi trebuie să luăm inițiativa să mergem la fratele care a păcătuit împotriva noastră, pentru a încerca să-l convingem și să-l câștigăm (Matei 18.15). Dacă însă constatăm că și noi am acționat rău față de fratele, adică acesta are „ceva împotriva noastră”, Cuvântul ne spune: „Du-te, împacă-te cu fratele tău și apoi vino și adu-ți darul” (Matei 5.24).

Iacov 5.16 ne îndeamnă de asemenea să ne mărturisim greșelile unii altora (mărturisire reciprocă și nu unilaterală, care implică o discreție totală) și mai ales să ne rugăm unii pentru alții, ca astfel să fim vindecați. Câte „vindecări” s-ar produce în familie, în relațiile particulare, ca și în ce-le colective în cadrul adunării, dacă s-ar pune în practică acest îndemn!

Ioan insistă, la rândul său, asupra acestui lucru: „dacă vede cineva pe fratele său făcând un păcat... să se roage” (1 Ioan 5.16). Să nu ne grăbim să povestim altuia răul constatat, ci să facem din el un subiect de rugăciune, pentru ca Dumnezeu să intervină.

Mai presus de orice, să ne suportăm unii pe alții, să iertăm și să evităm certurile dintre frați (Geneza 13.8). La sfârșitul unei vieți lungi, un credincios care lucrase mult pentru Domnul, a lăsat într-o scrisoare de adio fraților săi versetul următor: „Îngăduiți-vă unii pe alții și, dacă unul are să se plângă de altul, iertați-vă unul pe altul. Cum v-a iertat Hristos, așa iertați-vă și voi” (Coloseni 3.13). Ajutor pentru caractere dificile, iertarea greșelilor personale, răbdare față de toți – acestea ni se recomandă în Scriptură.

b) Căsătoria

În concluzia capitolului lung pe care îl scrie Corintenilor despre căsătorie, apostolul îndeamnă ca ea să fie o unire numai „în Domnul” (1 Corin-teni 7.39). Aceasta exclude orice unire a unui credincios cu un necredincios. Cum s-ar putea bucura împreună de părtășie, dacă cei doi nu pot merge pe aceeași cale, fiind împreună moștenitori ai harului vieții, „pentru ca rugăciunile voastre să nu fie întrerupte” (1 Petru 3.7)?

Scopul unei căsătorii creștine este de a trăi pentru Domnul și de a merge pe aceeași cale, având aceleași gânduri, putând adora pe Domnul împreună și slujindu-i împreună, rugându-se unul pentru altul și așteptându-L împreună.

Apostolul insistă și asupra „cinstei” ce trebuie dată femeii, asupra atenției și politeții, care trebuie să caracterizeze zilnic viața conjugală. Ea este un vas mai slab, care cere atenție. A fi împreună implică înțelegere, a se ruga împreună înseamnă „părtășie”. Apostolul adaugă: „Locuiți cu ele potrivit cunoștinței”. Este necesară o cunoaștere a complexității caracterului feminin în nevoile sale afective și spirituale. În Efeseni 5.29 ni se spune că soțul își hrănește și își îngrijește soția. Soțul este responsabil de nevoile materiale ale căminului (chiar dacă, după caz, și soția contribuie la aceasta!) și mai ales de nevoile ei spirituale: el va aduce hrana sufletelor din cadrul familiei.

Frumos este exemplul lui Acuilă și Priscila, uniți în ospitalitate, în lucrarea Domnului, în învățătura dată acasă celor care aveau nevoie să progreseze în adevăr, în slujirea față de adunarea care avea loc în casa lor; împreună „și-au pus capul în joc” (Romani 16.4) în favoarea apostolului.

c) Relațiile colective

Strângerea laolaltă pentru Numele Domnului are ca centru Însăși Persoana Sa și prezența Sa, cum citim în Matei 18.20. Ea nu este o asociere de persoane care sunt de acord între ele asupra unui anumit număr de idei și de doctrine, ci fiecare din adunare, copil al lui Dumnezeu prin credință, mădular al Trupului lui Hristos prin Duhul Sfânt, este atras de Numele și de Persoana Domnului și se regăsește în jurul Lui, ca făcând parte din Adunarea Sa, din Biserica Sa, chiar dacă nu toți cei care o compun sunt prezenți. Aici are loc părtășia cu Domnul și părtășia frățească cea mai profundă.

Această părtășie se traduce în adorarea în comun, în rugăciune (Matei 18.19) și în strângerea laolaltă pentru zidirea bazată pe Cuvântul lui Dumnezeu, oricare i-ar fi forma (1 Corinteni 14).

Lauda în comun are ca bază declarația Domnului înviat: „Te voi lăuda în mijlocul adunării” (Psalm 22.22). Părtășia se realizează aici potrivit celor scrise în Romani 15.6: Pentru ca toți împreună „într-un gând și cu o gură să slăviți pe Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos”.

Cei care se roagă împreună nu „s-au pus de acord” asupra cutărui sau cutărui subiect de rugăciune, ci, conform textului din Matei 18.19, „sunt de acord”, un acord produs de Duhul Sfânt.

Când frații se adună ca adunare pentru a fi hrăniți, 1 Corinteni 14 insistă ca totul să se facă „pentru zidire”, în dependență de Duhul Sfânt, care Se servește de unul sau de altul pentru a exprima ceea ce Domnul vrea să dea pentru binele alor Săi, „pentru ca toți să capete învățătură și toți să fie încurajați” (versetul 31).

Efesenii 4.12 subliniază că darurile conferite de Domnul au ca scop „desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea Trupului lui Hristos”. Trebuie să recunoaștem diversitatea darurilor de har; ele nu se limitează desigur la slujirea din Cuvânt, ci se extind până la „ajutorare” și la „facerea milosteniei” (Romani 12.8). Deuteronom 19.14 sfătuiește: „Să nu muți hotarele aproapelui tău”. Fiecare are porția sa de moștenire, fiecare a primit un dar de har; a muta hotarele pentru a-ți mări moștenirea înseamnă a încălca dreptul altuia, înseamnă a restrânge dreptul altora pentru a-l pune în valoare mai bine pe al tău (2 Corinteni 10.13-16).

Părtășia în cadrul Trupului lui Hristos se arată, între altele, printr-o egală grijă a unora față de ceilalți (1 Corinteni 12.25). Această grijă a unora față de alții se referă atât la frați, cât și la surori. Ea se va exprima în moduri foarte diverse, după cum va fi fiecare condus de Domnul și va avea pe inimă să răspundă gândului Său. Într-o părtășie fericită, toți vor beneficia de aceasta.

Supunerea unii altora în frica lui Hristos (Efesenii 5.21) va împiedica pe unul să-și impună gândul său altuia și, într-o căutare a părtășiei, va face să se țină cont de gândurile fraților, supunându-se împreună Domnului pentru a înțelege gândurile Sale.

Mijlocirea reciprocă arătată în Iacov 5.16 sau pentru un frate care a păcătuit, ca în 1 Ioan 5.16 (a se vedea și Geneza 18.22-23), va contribui la restabilirea și menținerea părtășiei colective.

Dar, mai presus de toate, ca și în relațiile particulare, este necesar să ne suportăm și să ne iertăm unii pe alții. De aici rezultă slujba de păstor: „Să muștrați pe cei care trăiesc în neorânduială, să mângâiați pe cei deznădăjduiți, să sprijiniți pe cei slabi, să fiți răbdători față de toți” (1 Tesaloniceni 5.14).

Cina Domnului rămâne expresia supremă a părtășiei, părtășia a trupului și a sângelui lui Hristos (1 Corinteni 10.16) și părtășie a unora cu alții; luând toți din una și aceeași pâine, exprimăm că formăm cu toți răscumpărării Domnului un singur Trup (versetul 17).

Dar dușmanul nu va înceta să ridice piedici – deseori foarte practice – unei asemenea strângeri laolaltă.

Cuvântul indică pericolul mândriei spirituale, nu numai cel al lui Diotref, „căruia îi place să aibă locul întâi printre ei”, dar și acest duh de stăpânire, care poate atât de ușor să se strecoare printre cei care au fost chemați pentru lucrarea și slujirea în străngerile laolaltă (1 Petru 5.3). Din cauza mulțumirii de sine și a pretenției de a ști mai mult decât ceilalți, biserica din Laodicea spune: „Sunt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic” (este o cu totul altă atitudine să apreciem cu umilință și cu recunoștință tot ceea ce Domnul ne-a făcut cunoscut din adevărurile Cuvântului Său și să ne străduim, prin harul Său, să le punem în practică).

O altă piedică a părtășiei este, după Maleahi 3.8-10, de „a nu aduce ze-ciuială”. Zeciuiala materială pentru întreținerea leviților este ceea ce în timpul harului Evrei 13 numește „a face parte din bunurile voastre”, pentru ca, potrivit celor scrise în Galateni 6.6: „Cine primește învățătura în Cuvânt să facă parte din toate bunurile lui și celui ce-l învață”. Dar îndemnul merge mult mai departe și are importanță în domeniul spiritual. Cum să vii la închinare cu „coșurile goale” (a se vedea Deuteronom 26)? Nu numai fratele care exprimă lauda adunării prin rugăciune sau indicarea unei cântări trebuie să aducă cele dintâi roade; toți cei care sunt adunați în jurul Domnului și vor să-L adore trebuie să se îngrijească să aibă inimi, care au fost preocupate cu El, pentru a putea să aducă ceva. Duhul Sfânt va ști, desigur, ceea ce este colectiv pe inima adunării și va exprima aceasta prin fratele de care Se va servi. De trei ori este repetat îndemnul: „să nu vii cu mâinile goale înaintea Mea” (Exod 23.15).

În ce privește darurile de har pe care Domnul le-a încredințat, apostolul este foarte clar: „Ca niște buni administratori ai harului felurit al lui Dumnezeu, fiecare din voi să slujească altora după darul de har pe care l-a primit” (1 Petru 4.10). Din aceasta va rezulta nu o evidențiere a omului, ci slăvirea „lui Dumnezeu, prin Isus Hristos” (versetul 11).

Dacă nu aducem zeciuiala, robii Domnului ar putea să fie în nevoie (ca în Neemia 13.10; leviții părăsiți au fugit fiecare în ținutul lui); și, spiritual vorbind, nu va fi „hrană în casa mea”, zidirea va fi împiedicată. Dacă părtășia individuală cu Domnul și cea a unora cu ceilalți nu este cultivată, cum se va realiza părtășia colectivă în cadrul adunării? A nu veghea la realizarea părtășiei înseamnă pierdere pentru Domnul, pierdere pentru părtășia colectivă și pierdere pentru tine însuși.

Dușmanul, cu șiretlicul său, poate introduce „aluat” în adunare. Este aluatul moral din 1 Corinteni 5, „răul” pe care trebuie să-l „măturați din mijlocul vostru”; este aluatul doctrinal (Galateni 5.9), și mai grav prin urmările sale, de care Cuvântul ne arată în diverse pasaje cum, după caz, trebuie să te cureți și să te desparți. Înainte de a ajunge la această extremă, Cuvântul arată diverse cazuri de „disciplină părintească”, ce pot fi aplicate: în Galateni 6.1, să-l ridici pe cel care s-a lăsat surprins de vreo greșală; în 1 Tesaloniceni 5.14, să muștrăm pe cei care trăiesc în neorânduială; în 1 Timotei 5.20-21, în cazul unui bătrân vinovat, să-l convingem în fața tuturor; în Tit 1.11, să facem să se închidă gura flecarilor și amăgitorilor; „să nu învețe pe alții alte învățături”, în 1 Timotei 1.3; în cazul omului sectar, să te depărtezi după prima sau a doua muștrare (Tit 3.10).

Satan este lupul care răpește și împrăștie oile (Ioan 10.12). Putem scăpa de el numai rămânând aproape de Păstor și, prin urmare, cu atât mai mult unii aproape de alții.

